

ster til Minister for Kongerigets særlige Finantser, idet det nemlig forekommer mig, at der ved denne Forholdsregel er foregaaet en bethdelig Forandring i Rigsdagens Stilling og dens Indflydelse ligeoverfor Kongerigets særlige Finantser. Fjænd denne Forholdsregel blev taget, var Indenrigsministeren efter sit eget Udsagn en ansvarlig Finantsminister for Kongerigets særlige Finantser, og det vilde ikke være sandsynligt, at han i denne Stilling vilde kunne holde sig ligeoverfor et Mistillidsvotum af Rigsdagen, hvis et saadant fremkom, men derimod er den Stilling, som den nuværende Minister for de særlige Finantser indtager, en ganske anden, idet han tillige er Finantsminister for Monarchiet og ansvarlig for en anden Repræsentation, der udstrækker sig over et større Omraade end Rigsdagen, nemlig for Rigsraadet. Jeg sætter, at der med Hensyn til hans Forvaltning af de særlige Finantser maatte opstaae en Uvillie hos Rigsdagen, som gav sig tilkjende ved et Mistillidsvotum til ham, da er det ikke sagt, at han derfor var nødt til at trække sig tilbage; det kunde være, at han blev støttet af Rigsraadet paa en saadan Maade, at Hans Majestæt dertil maatte see en Opfordring til at haandhæve ham i hans Plads, og han selv heller ikke fandt sig bespøiet til at vige. Det forekommer mig, at naar dette ikke kan nægtes at være Tilfældet, saa er Rigsdagens Stilling og dens Indflydelse paa de særlige Finantser bleven flettere ved denne senere Udvælgelse, end den tidligere var. Det er naturligvis forøvrigt ikke min Mening at kritisere denne Forholdsregel, idet jeg meget vel veed, at det er en Akt, der er udgaaet af det kongl. Prærogativ, men jeg har derimod tænkt mig at sige et Par Ord om, hvorvidt det kunde være nødvendigt, at Sigt stete. Jeg kan vel tilstaae, at de sidste Indrømmelser, Regjeringen har seet sig nødt til at gjøre ligeoverfor Ublandet, og navnlig den Forandring i finantsfiel Stilling, som den har maattet give Holsteen, maaskee kunne medføre en saa forlegen Stilling for Ministeriet, at det kunde være ønskeligt, at Finantsministeren havde en større Raadighed over samtlige

de Midler, som den hele Stat, saavel Monarchiet som de enkelte Randsdele, have at disponere over, men jeg har dog ikke troet, at det, hvis dette skulde være et af Hensynerne, da havde været nødvendigt at tage denne Forholdsregel, idet jeg er overbevist om, at den store Fleerhed i Rigsdagen ikke vilde have lagt nogen Hindring i Veien for en saadan større Raadighed for Ministeriet, hvis en saadan var nødvendig. Jeg kan altsaa ikke i det, der er mig bekendt, see nogen Nødvendighed for den foretagne Forandring, og naar jeg seer hen til, hvorledes Sagerne hidtil ere gaaede, da forekommer det mig, at der navnlig under den sidste Indenrigsminister var en ønskelig Samstemning mellem Rigsdagen og Ministeriet om Finantsernes Forvaltning; der er altsaa heller ikke i den da-værende Tilstands Beskaffenhed Grund til at foretage en saadan Forandring. At det havde sine gode Sider, at der var en deelt Finantsbestyrelse, og at navnlig Finantsministeriet for Kongeriget var et andet end Finantsministeriet for de fælles Anliggender, derfor have vi jo et flaaende Beviis i den saa meget omtalte og omstridte Transaction med Hensyn til Andendelsen af Kongerigets særlige Midler til Jernbaneanlæg. Denne Forholdsregel vilde jo nemlig ikke være kommen til Rigsdagens Kundskab, hvis der ikke havde været 2 Ministre, der hver især havde sin Deel i Ansvar; men i Fremtiden kan Sigt foretages, uden at det paa nogen Maade kommer til Rigsdagens Kundskab, hvilket jeg ikke anseer for ønskeligt. Jeg skal ikke gaae videre med Hensyn til dette Punkt; jeg har blot troet, at det var min Pligt, da jeg havde begjæret Ordet, at udtale min Beklagelse over, at Regjeringen har fundet sig foranlediget til at tilraade det omhandlede Skridt.

Jeg skal dernæst høre mig angaaende Finantsloven, som den foreligger, og navnlig først tillade mig et Par Bemærkninger om dens reent formelle Beskaffenhed. Dette Finantslovforslag er vedblevet at gaae frem i den Retning, som har været anseet for ønskelig og tidligere været begjæret af Rigsdagen.